

Bruno Kreisky i Felipe González, dos dels líders del socialisme europeu.

Per tenir un pes en el món

Reunió a Madrid dels socialistes europeus

El XIV congrés de la unió de partits socialistes de les comunitats europees, representants de vint-i-un països, va ser un bon test, la setmana passada a Madrid, per mesurar quines poden ser les vies d'adhesió de la nova esquerra a Europa.

Amb la majoria de partits comunistes en forta crisi —el cas finlandès n'és un exemple recent, ja que s'ha escindit un partit comunista en què durant molt temps coexistien les tendències pro-soviètica i eurocomunista—, l'espai socialista europeu es troba en ple debat sobre quina ha de ser la resposta de l'esquerra als problemes d'avui i a l'edificació de la societat del demà.

La conferència s'ha mostrat, en aquest sentit, molt pragmàtica, com la

majoria de partits socialistes europeus al poder. No hi ha hagut grans formulacions ideològiques, sempre perilloses en èpoques de crisi, perquè poden caure fàcilment en el dogmatisme sempre inservible. Però sí que s'han dibuixat les línies d'una acció que potser no seguiran els partits socialistes al poder, condicionats sovint per l'actitud dels Estats Units o per les contradiccions internes de cada país, però que almenys serviran com a línia de conducta per a anar edificant una realitat que és indefugible des del punt de vista de l'esquerra, la construcció europea, si Europa vol deixar de ser simplement un vell continent.

Tres grans capítols centren les resolucions de la conferència. En primer lloc el problema més urgent: l'Europa de tretze milions d'aturats. L'objec-

tiu que s'han marcat els socialistes és el de la plena ocupació i, com a principal via per a aconseguir-la, ja no s'esmenta l'estat benefactor, sinó, ara, la «revolució tecnològica». La reestructuració de la indústria i l'agricultura es planteja en una dimensió europea, a través d'un esforç comú, preservant evidentment les adquisicions del tradicional sistema de *Welfare State*.

En segon lloc, hi ha hagut clares i pomposes al·lusions a la unitat europea, amb divergències serioses per part dels tebis europeus de Dinamarca i Gran Bretanya. Explicitats, però, el objectius de l'extinció de les fronteres per al 1992, el vot municipal per als estrangers residents a les ciutats europees, la necessitat de superar l'onada del racisme europeu tan present, per exemple, a

França, i especialment la formulació de la necessitat de reforma de les institucions europees, mostren com va avançant l'única idea que pot donar a l'esquerra un marc adequat per a diferenciar-se palesament d'altres opcions polítiques.

Es tracta del marc europeu, d'aquesta zona del món que, com digué Alfonso Guerra, «no vol ser teatre de les operacions de les grans potències». La desgràcia és que sovint ha estat condemnada a representar aquest escenari. També hi ha hagut dissensions socialistes a l'hora d'oposar-se a la Iniciativa de Defensa Estratègica, o «Guerra de les Galàxies», proposada per Reagan, i hi ha hagut més unitat a l'hora de la crítica a la política monetària dels Estats Units i de donar ple suport a les iniciatives centràmeriques de Contadora.

La conferència s'ha oposat, doncs, en punts essencials, a la política de l'administració Reagan. No deixa de ser fins a cert punt contradictori amb l'acció de molts governs socialistes europeus que, en conferències o congressos dels seus partits, es mostren molt puristes, mentre que en la pràctica governamental es mostren sovint subordinats als Estats Units, o obligats a practicar polítiques econòmiques que contentin els sectors tradicionals, tant de la dreta com de l'esquerra.

Tot i amb això, la conferència ha suposat una reafirmació de tres grans línies d'acció per a l'esquerra europea del món d'avui: la justícia social, a través de la plena ocupació, la reafirmació d'una força europea enfront d'un món bipolar i la necessitat, per tant, d'avançar en la construcció política d'Europa.